

Arrest

nr. 214 322 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. ZWART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 november 2015 en heeft zich op 16 november 2015 een eerste keer vluchteling verklaard. Omdat hij zich niet heeft aangemeld voor zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken op 21 maart 2016, werd de afstand van zijn asielaanvraag vastgesteld. Verzoeker heeft zich op 6 juli 2016 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 22 januari 2018.

1.3. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Rodi Khas (district Surobi, provincie Kabul). U bent van Pashtoense origine. U ging nooit naar school maar volgde wel koranlessen. U werkte als kleermaker bij uw vader.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam het leger met helikopters naar uw dorp. De legercommandant sprak u aan en zei dat u hen langs de huizen moest leiden. U moest de vrouwen waarschuwen dat ze zich in een andere kamer moesten ophouden. U weigerde eerst mee te werken met het Afghaanse leger want u meende dat de dorpeelingen dit niet zouden appreciëren en erover zouden praten. U werd echter geslagen en deed vervolgens wat van u verwacht werd. In uw bijzijn deed het leger huiszoekingen. Na het vertrek van het leger is de imam van uw dorp bij jullie thuis gekomen. Hij zei dat u zich moest melden bij de commissie van de Taliban die u van spionage beschuldigde. Toen u daar geen gehoor aan gaf, zijn 15 tot 20 leden van de Taliban jullie huis komen aanvallen. Uw moeder kon u net op tijd verbergen in een ruimte waarin jullie normaal gezien graan bewaren. De Taliban vonden u niet. De volgende nacht verliet u uw schuilplaats en ging u naar uw oom J.(...) die in een nabijgelegen dorp woont. U verbleef daar nog ongeveer 26 dagen, alvorens met de hulp van een smokkelaar Afghanistan te verlaten.

U reisde via Nimroz naar Pakistan. Vervolgens bent u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België gekomen. Op 16 november 2015 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Omdat uw niet kwam opdagen voor een gehoor bij de DVZ, werd uw asielaanvraag afgesloten.

Op 6 juli 2016 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling. Uw asielaanvraag werd in overweging genomen door het CGVS. U verwijst naar de problemen die u al eerder aanbracht en stelt dat uw vrees actueel blijft. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan dient u de Taliban te vrezen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 5 december 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst 16 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden

toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er kon voorts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Surobi gewoond heeft. Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2015 altijd zou hebben gewoond. U noemt weliswaar de richtingen zonsondergang, zonsopgang en Mekka en geeft vervolgens telkens een resem namen van dorpen (wat op zich al een ingestudeerde indruk maakt), maar als het CGVS zelf wat dorpen noemt die eveneens in de regio Uzbin of nabij het districtscentrum liggen, blijkt u Farman (CGVS, p.14), Bandul (CGVS, p.14) en Qala Surkh (CGVS, p.17) niet te kennen. Eveneens merkwaardig is dat u het dorp Yarkanai, waar uw oom J.(...) zou wonen, op een wandelafstand van twintig minuten situeert (CGVS, p.11), terwijl u bij de DVZ nog meende dat dit twee uur lopen was (vragenlijst van 2 maart 2016, vraag 3.5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw beperkte geografische kennis niet verder reikt dan de grenzen van het district Surobi. Zo meent u dat Charikar een plaats is op de weg naar Kabul (CGVS, p.17), terwijl het de hoofdstad van de aan Surobi grenzende provincie Parwan betreft. Van Mahmood Raqi, de hoofdstad van de provincie Kapisa die eveneens aan Surobi grenst, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.12). Gevraagd of de naam Mehterlam u iets zegt, denkt u dat dit misschien in Laghman is (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u niet met zekerheid kan stellen dat Mehterlam de hoofdstad is van Laghman, temeer de regio aan Surobi grenst. Van Alishang, een district dat tot Laghman behoort en aan Surobi grenst, zegt u eerst niet te weten waar het is, waarna u "denkt" dat het naast Surobi ligt (CGVS, p.12). Qarghayi kent u duidelijk niet (CGVS, p.12), terwijl het ook een district betreft dat aan Surobi grenst. Dat het eveneens aan Surobi grenzende district Kohi Safi tot de provincie Parwan behoort, is u voorts evenmin bekend (CGVS, p.17).

Het is niet aannemelijk dat iemand die steeds in Surobi zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijke gebrekkige kennis van de geografie van deze regio. Dit is een eerste aanwijzing dat u elders gewoond heeft.

Nog tijdens het gehoor kon het CGVS vaststellen dat uw kennis van de sociale en politieke situatie in uw beweerde regio van herkomst eveneens veeleer beperkt is. Als het CGVS informeert naar de aanwezigheid van scholen, bent u bijzonder onduidelijk. U zegt eerst dat de school dichtbij uw huis pas recent en na uw vertrek gebouwd werd. Vervolgens wijzigt u die verklaring en beweert u dat de school twee jaar geleden werd gebouwd, op een moment dat u daar nog was (CGVS, p.18). U beweert voorts dat uw broers naar school konden gaan, maar blijkt vreemd genoeg niet te weten met welk seizoen de lange schoolvakantie samenvalt. Uiteindelijk beweert u dat er een zomervakantie is die vier maanden duurt en dat de scholen in uw regio ook in de winter drie maanden dicht gaan (CGVS, p.18, 19). Dit strookt niet met de informatie, die aangeeft dat de scholen in Afghanistan slechts één keer per jaar gedurende een drietal maanden sluiten. Afhankelijk van het klimaat in de regio is dit ofwel in de winter, ofwel in de zomer. Dat u hier niet van op de hoogte blijkt, is opnieuw opmerkelijk. Iemand die in de regio woont, zal toch weten wanneer in welk seizoen de scholen dicht blijven.

Verder heeft u weinig informatie over belangrijke politieke figuren en de partijen die zij vertegenwoordigen. Gevraagd of u de partij Hezb-i Islami kent, zegt u louter dat Hekmatyar er de leider van is. U laat uitschijnen dat de mensen van uw regio geen banden hebben met Hezb-i Islami en dat de enige strijdende partij daar die van de Taliban is (CGVS, p.15). Dit klopt niet. Zo blijkt uit de informatie

dat de aanval op Franse troepen in 2008, een incident dat u bekend is, mede georkestreerd werd door Hekmatyar en zijn lokale leiders in Uzbini. Het is overigens merkwaardig dat u geen van die lokale commandanten van Hezb-e Islami bij naam kent (CGVS, p.15). Dat de beruchte commandant Zardad een van de belangrijke figuren van Hezb-e Islami was in Surobi, weet u ook niet (CGVS, p.15). Hoewel zijn activiteiten reeds van lang geleden dateerden, kan aangenomen worden dat hij nog steeds een bekende naam is bij de bevolking van Surobi. Andere groeperingen van de mujahedin kent u overigens niet (CGVS, p.15). Verder kent u Sayyaf niet (CGVS, p.15), terwijl hij toch een belangrijke politieke leider van Pashtoense origine is. U zegt dat u wel de namen van de Taliban in uw regio kent en noemt er vervolgens twee. Echter, gevraagd naar meer uitleg bij het verleden en de activiteiten van B.(...) H.(...) en M.(...) S.(...), zegt u dat u enkel weet dat zij mensen arresteren, hen van spionage beschuldigen en onthoofden (CGVS, p.11). Dit is toch allemaal bijzonder vaag. Ook als het CGVS u vraagt welke incidenten u zich herinnert in de regio Uzbini in de maanden en de jaren voor uw vertrek, kan u er slechts een drietal noemen, waaronder de aanval op de Fransen die alweer van tien jaar geleden dateert. Uw relaas in verband met de algemene situatie kan dan ook bezwaarlijk doorleefd worden genoemd.

Het CGVS wenst voorts te wijzen op uw merkwaardige houding als het thema van de migratie uit Afghanistan naar Pakistan wordt aangekaart. Als u gevraagd wordt of de oorlogen en conflicten in de afgelopen decennia ooit aanleiding gaven tot een vertrek van de mensen van uw regio, doet u alsof u hier geen weet van heeft.

U beweert zelfs dat geen van de dorpelingen van Rodi Khas ooit de regio verlaten heeft (CGVS, p.23). De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont nochtans aan dat er ten tijde van de Russische invasie hevig gevochten werd in Surobi, dat 20% van de huizen werden verwoest en dat de meeste inwoners van het district vluchtten naar Pakistan of naar andere plaatsen binnen Afghanistan. Dat Rodi Khas hiervan gespaard zou zijn gebleven, lijkt weinig aannemelijk. Voorts gevraagd of u Torkham, de zeer bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan kent, beweert u daar nog nooit van te hebben gehoord (CGVS, p.16). De informatie toont verder aan dat in 2005 naar schatting nog steeds drie miljoen Afghanen in Pakistan woonden, veelal in de stad Peshawar. U verklaart evenwel dat u in België voor het eerst van Peshawar gehoord heeft en zegt geen idee te hebben waar Peshawar gelegen is (CGVS, p.16). Het is niet geloofwaardig dat een Pashtoon Peshawar niet zou kennen. Ook Landikotal, een belangrijk handelscentrum in Pakistan voor Pashtoenen aan beide kanten van de grens, zou u niet bekend zijn (CGVS, p.16). De vaststelling dat u beweert niet op de hoogte te zijn van de enorme migratiestromen die er in het verleden geweest zijn, alsook het feit dat u hardnekkig ontkent plaatsen als Torkham, Landi Kotal en Peshawar te kennen, doen vermoeden dat u Pakistan beter kent dan u wilt toegeven.

Dat u uw reis wellicht niet in Afghanistan begonnen bent, blijkt voorts ook uit uw beweerde reisweg. U beweert dat de smokkelaar u naar Nimroz bracht en dat u vervolgens een nacht in Quetta verbleef (CGVS, p.15, 23). Dit is zeer onlogisch, daar Quetta bereikt wordt via de grensovergang in Spin Boldak (provincie Kandahar). Het is niet aannemelijk dat men eerst naar Nimroz zou reizen om dan honderden kilometers over Pakistaans gebied terug te keren, weg van de grens met Iran.

Verder dient te worden opgemerkt dat u de Afghaanse kalender amper beheerst. U slaagt er weliswaar in de namen van de maanden op te sommen (CGVS, p.4), maar gevraagd naar de namen van de herfstmaanden, blijkt dit in eerste instantie een onmogelijke opgave: u noemt maar liefst elf maanden die daarvoor in aanmerking zouden komen (CGVS, p.5). Evenmin kan u zeggen in welke maand u Afghanistan verliet (CGVS, p.5). Zelfs jaartallen zouden u onbekend zijn (CGVS, p.4). Dit is allemaal zeer merkwaardig, te meer u zich bijvoorbeeld wel de exacte datum (volgens de Gregoriaanse kalender) van uw eerste asielaanvraag herinnert (CGVS, p.2). Dat u de maanden wel kan opsommen maar dat u de kalender voorts niet kan hanteren, doet vermoeden dat u een en ander recent heeft ingestudeerd.

De taskara die u heeft neergelegd, lijkt bovenstaande appreciatie van het CGVS te bevestigen. Immers kan niet worden betwijfeld dat dit een bedrieglijk document is. U beweert dat u deze taskara zelf bent gaan afhalen in het districtscentrum van Surobi (CGVS, p.4). Waarom u eerder geen en toen plots wel een taskara nodig had, krijgt u alleszins niet uitgelegd (CGVS, p.3). Bovendien blijkt dit document te zijn opgemaakt op 19/12/1394 (CGVS, p.4), wat overeenkomt met 9 maart 2016. Het CGVS merkt op dat u toen al maanden in België verbleef en dat u dit document bijgevolg onmogelijk zelf kan hebben gehaald. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de persoon in het districtshuis misschien een vergissing maakte (CGVS, p.4). Dit kan allesbehalve overtuigen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en

documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surobi gelegen in de provincie Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Overigens kan hier nog worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden in uw verklaringen het frauduleuze karakter van uw relaas bevestigen. Zo stelt u dat het leger met helikopters naar uw dorp kwam, dat u het leger (gedwongen) assisteerde bij het doorzoeken van de huizen in het dorp en dat uw deelname aan deze acties vervolgens aanleiding gaf tot problemen met de imam en de Taliban (CGVS, p.8). U liet dit allemaal geheel onvermeld bij de DVZ, waar u louter zei dat uw neven, die lid zouden zijn van de Taliban, u valselyk beschuldigden van spionage voor de autoriteiten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat men u bij DVZ dergelijke zaken niet gevraagd heeft (CGVS, p.8), wat niet ernstig is. Verder beweerde u voor de DVZ dat uw problemen met de Taliban twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn begonnen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl u nu zegt dat dit een maand voor uw vertrek was (CGVS, p.9, 10). Dergelijke uiteenlopende verklaringen bevestigen dat aan uw verklaringen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 22 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw

eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p.19). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Rodi Khas in het district Surobi.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen” en van “het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen”, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij vervolgens een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Aangezien tegenpartij onderstreept dat verzoeker een zeer beperkte geografische kennis van de regio waar hij tot 2015 altijd gewoond heeft;

Dat verzoeker wenst te onderstrepen dat hij nooit naar school is gegaan en dat hij maar zelden zijn dorpje verliet;

Dat hij wel in staat was tijdens zijn gehoor om de dorpen te noemen die in de omgeving van Rodi Khas liggen;

Dat verzoeker een simpel leven had een geen verstand heeft/had van politiekfiguren in zijn regio;

Aangezien het past te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.”

Verzoeker verwijst naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR uit 1992 om aan te geven: “Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.”

Verzoeker verwijst verder naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 August 2013 om aan te geven: “Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.”

Verzoeker geeft aan dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert. Hij is van mening dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker haalt aan dat de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7 februari 2017 op haar internetpagina een negatief reisadvies voor Belgen aangeeft en betoogt dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor hem onmogelijk is om daar te leven, wat verzoeker verder onderstreept door te verwijzen naar het rapport *“Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2017”* van UNAMA. Verzoeker geeft aan dat de Afghaanse Minister for Refugees and repatriation in februari 2015 zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid de veiligheid van terugkeerders niet kan garanderen, wat voor hem een indicatie is van de verslechterde situatie in Afghanistan. Verzoeker staft zijn verweer verder met verwijzingen naar het UNAMA rapport *“Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2016”* van 6 februari 2017, het artikel *“Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?”* van de BBC van 6 februari 2017, het *“Human Rights Watch: World Report 2017 – Afghanistan”* van 12 januari 2017 en het artikel *“UPDATED: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes”* van IRIN van 10 januari 2017.

In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, past het naar mening van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek. Onafhankelijk van de geloofwaardigheid van zijn relaas, laat de informatie ‘gevoegd bij dit dossier’ immers veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat naar het oordeel van verzoeker onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) na medisch onderzoek geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd, (ii) hij zijn herkomst uit de regio Surobi in Afghanistan niet aannemelijk maakt en er indicaties zijn dat verzoeker elders woonde daar (1) hij een zeer beperkte geografische kennis tentoonspreidt van de regio Surobi waar hij tot 2015 altijd zou hebben gewoond en hij geen kennis heeft van de aangrenzende districten en provincies van Surobi zodat dient te worden vastgesteld dat zijn beperkte geografische kennis niet verder reikt dan de grenzen van het district Surobi (2) ook zijn kennis van de sociale en politieke situatie in zijn beweerde regio van herkomst veeleer beperkt is, hij zich tegensprekt over de aanwezigheid van scholen, hij beweert dat zijn broers naar school konden gaan maar hij vreemd genoeg niet blijkt te weten met welk seizoen de lange schoolvakantie samenvalt, hij weinig informatie heeft over belangrijke politieke figuren en partijen die zij vertegenwoordigen en hij, gevraagd welke incidenten hij zich herinnert in de regio Uzbin in de maanden en jaren voor zijn vertrek, er slechts een drietal kan noemen, waaronder de aanval op de Fransen die alweer van tien jaar geleden dateert, (3) het ongeloofwaardig is dat hij niet op de hoogte zou zijn van de enorme migratiestromen die er in het verleden geweest zijn en dat hij als Pashtou uit Afghanistan nog nooit zou hebben gehoord van de Pashtou steden Peshawar en Landikotal in Pakistan of van Torkham, de zeer bekende grensovergang

tussen Afghanistan en Pakistan, waardoor het vermoeden ontstaat dat hij Pakistan beter kent dan hij wil toegeven, (4) zijn reisweg, die zeer onlogisch is, doet vermoeden dat hij zijn reis wellicht niet in Afghanistan begonnen is, (5) hij de Afgaanse kalender amper beheerst en (6) niet kan betwijfeld worden dat de door hem neergelegde taskara een bedrieglijk document is daar hij beweert dat hij deze taskara zelf is gaan afhalen in het districtscentrum van Surobi, terwijl het document blijkt te zijn opgemaakt op 9 maart 2016, toen verzoeker al maanden in België verbleef zodat hij dit document bijgevolg onmogelijk zelf kan hebben gehaald, en uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en zij op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, (iii) gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is en (iv) tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het frauduleuze karakter van zijn relaas bevestigen. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist maar verzoeker zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt door geen duidelijkheid te scheppen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan waardoor het Commissariaat-generaal in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en verzoeker, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2018 (CG nr. 1533002Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit en de regio van herkomst van de verzoekende partij houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surobi in de provincie Kabul en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker onderstreept dat hij nooit naar school is gegaan en dat hij maar zelden zijn dorp verliet, brengt hij geen overtuigende verklaringen bij die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis kunnen vergoelijken. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad/dorp, regio en land, mag verwacht worden dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke (leef)omgeving, de veiligheidssituatie en geografische gegevens, alsook dat hij, gelet op de politieke situatie in Afghanistan, op de hoogte is van belangrijke politieke figuren en partijen die actief zijn in zijn regio, en dit los van het feit of hij al dan niet analfabeet is. Het loutere feit dat verzoeker naar eigen zeggen geen scholing genoot kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld dan ook niet toedekken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de aan verzoeker gestelde vragen zijn dagelijkse leefwereld betreffen en van dien aard zijn dat ook een ongeschoolde jongeman ze moet kunnen beantwoorden. Het verzoekschrift koppelt overigens onterecht de verstandelijke vermogens met scholing. De Raad benadrukt te dezen dat analfabetisme de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert en hebben betrekking op zijn onmiddellijke leefomgeving.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker maar zelden zijn dorp verliet, staat overigens haaks op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij liet optekenen: *"Ik ken de area. Ik ben buiten mijn dorp geweest."* (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoeker verklaarde daarnaast dat hij plaatsnamen hoorde *"via de radio en via mensen"* (notities persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 16). Van verzoeker, die beweert zijn hele leven te hebben doorgebracht in de regio, mag dan ook een meer uitgebreide geografische kennis worden verondersteld dat deze die hij tentoonspreidt. Zo verzoeker in het verzoekschrift terecht opmerkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk in staat was om de dorpen te noemen die in de omgeving van Rodi Khas liggen, gaat hij voorbij aan de terechte bemerking in de bestreden beslissing dat zijn kennis in dit verband een ingestudeerde indruk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in dit verband correct het volgende vast: *"In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Surobi gewoond heeft. Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2015 altijd zou hebben gewoond. U noemt weliswaar de richtingen zonsondergang, zonsopgang en Mekka en geeft vervolgens telkens een resem namen van dorpen (wat op zich al een ingestudeerde indruk maakt), maar als het CGVS zelf wat dorpen noemt die eveneens in de regio Uzbin of nabij het districtscentrum liggen, blijkt u Farman (CGVS, p.14), Bandul (CGVS, p.14) en Qala Surkh (CGVS, p.17) niet te kennen. Eveneens merkwaardig is dat u het dorp Yarkanai, waar uw oom J.(...) zou wonen, op een wandelafstand van twintig minuten situeert (CGVS, p.11), terwijl u bij de DVZ nog meende dat dit twee uur lopen was (vragenlijst van 2 maart 2016, vraag 3.5).*

Verder dient te worden opgemerkt dat uw beperkte geografische kennis niet verder reikt dan de grenzen van het district Surobi. Zo meent u dat Charikar een plaats is op de weg naar Kabul (CGVS, p.17), terwijl het de hoofdstad van de aan Surobi grenzende provincie Parwan betreft. Van Mahmood Ragi, de hoofdstad van de provincie Kapisa die eveneens aan Surobi grenst, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.12). Gevraagd of de naam Mehterlam u iets zegt, denkt u dat dit misschien in Laghman is (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u niet met zekerheid kan stellen dat Mehterlam de hoofdstad is van Laghman, temeer de regio aan Surobi grenst. Van Alishang, een district dat tot Laghman behoort en aan Surobi grenst, zegt u eerst niet te weten waar het is, waarna u "denkt" dat het naast Surobi ligt (CGVS, p.12). Qarghayi kent u duidelijk niet (CGVS, p.12), terwijl het ook een district betreft dat aan Surobi grenst. Dat het eveneens aan Surobi grenzende district Kohi Safi tot de provincie Parwan behoort, is u voorts evenmin bekend (CGVS, p.17).

Het is niet aannemelijk dat iemand die steeds in Surobi zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijke gebrekkige kennis van de geografie van deze regio. Dit is een eerste aanwijzing dat u elders gewoond heeft.", vaststellingen en overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker merkt daarnaast op dat hij een simpel leven leidde en hierdoor geen kennis heeft/had van politieke figuren in zijn regio. Van verzoeker wordt echter geen uitgebreide politieke kennis verwacht. Dat hij evenwel verkeerdelijk stelt dat mensen van zijn regio geen banden hebben met Hezb-i Islami en dat de enige strijdende partij die van de Taliban is, dat hij geen van de lokale commandanten van Hezb-i Islami bij naam kent, dat hij niet weet dat de beruchte commandant Zardad een van de belangrijke figuren van Hezb-i Islami was in Surobi, dat hij ook geen andere groeperingen van de mujahedin kent, dat hij evenmin Sayyaf, een belangrijke politieke leider van Pashtoense origine, kent en dat hij

weliswaar twee namen van de Taliban in zijn regio noemt doch hij verder amper concrete informatie over deze personen kan verschaffen, is naar het oordeel van de Raad onaanvaardbaar voor een jongeman die beweert zijn hele leven in het dorp Rodi Khas in het district Surobi te hebben doorgebracht. Dit klemte des te meer daar genoemde personen en groeperingen een directe invloed uitoefenen op de veiligheidssituatie in de regio zodat het geenszins overtuigt dat verzoeker deze informatie niet zou hebben gehoord. Ook wat betreft recente veiligheidsincidenten in zijn regio, dient overigens te worden vastgesteld dat verzoekers kennis ondermaats blijkt. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, slaagde verzoeker er slechts in een drietal incidenten in de regio Uzbini te noemen, waaronder de aanval op de Fransen die alweer van tien jaar geleden dateert. Gelet op het voorgaande, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook worden bijgetreden in diens besluit dat verzoekers relaas in verband met de algemene situatie bezwaarlijk doorleefd kan genoemd worden.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog correct wordt vastgesteld dat (i) hij zich tegensprekt over de aanwezigheid van scholen in zijn beweerde regio van herkomst en hij weliswaar beweert dat zijn broers naar school konden gaan maar hij vreemd genoeg niet blijkt te weten met welk seizoen de lange schoolvakantie samenvalt, (ii) het ongeloofwaardig is dat hij niet op de hoogte zou zijn van de enorme migratiestromen die er in het verleden geweest zijn en dat hij als Pashtou uit Afghanistan nog nooit zou hebben gehoord van de Pashtou steden Peshawar en Landikotal in Pakistan of van Torkham, de zeer bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan, waardoor het vermoeden ontstaat dat hij Pakistan beter kent dan hij wil toegeven, (iii) zijn reisweg, die zeer onlogisch is, doet vermoeden dat hij zijn reis wellicht niet in Afghanistan begonnen is en (iv) hij de Afgaanse kalender amper beheerst. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en bijdragen aan het besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surobi in de provincie Kabul, blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemd.

De door verzoeker neergelegde taskara kan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geenszins herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt dit document correct als volgt: *“De taskara die u heeft neergelegd, lijkt bovenstaande appreciatie van het CGVS te bevestigen. Immers kan niet worden betwijfeld dat dit een bedrieglijk document is. U beweert dat u deze taskara zelf bent gaan afhalen in het districtcentrum van Surobi (CGVS, p.4). Waarom u eerder geen en toen plots wel een taskara nodig had, krijgt u alleszins niet uitgelegd (CGVS, p.3). Bovendien blijkt dit document te zijn opgemaakt op 19/12/1394 (CGVS, p.4), wat overeenkomt met 9 maart 2016. Het CGVS merkt op dat u toen al maanden in België verbleef en dat u dit document bijgevolg onmogelijk zelf kan hebben gehaald. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de persoon in het districtshuis misschien een vergissing maakte (CGVS, p.4). Dit kan allesbehalve overtuigen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”* De Raad merkt hierbij nog op dat in de bestreden beslissing correct wordt aangehaald dat, gelet op de resultaten van een medisch onderzoek, geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde leeftijd.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn afkomst uit het district Surobi gelegen in de provincie Kabul niet aannemelijk maakt waardoor hij evenmin aantoonde deze regio te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met de Taliban wordt overigens eens te meer bevestigd door de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Overigens kan hier nog worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden in uw verklaringen het frauduleuze karakter van uw relaas bevestigen. Zo stelt u dat het leger met helikopters naar uw dorp kwam, dat u het leger (gedwongen) assisteerde bij het doorzoeken van de huizen in het dorp en dat uw deelname aan deze acties vervolgens aanleiding gaf tot problemen met de imam en de Taliban (CGVS, p.8). U liet dit allemaal geheel onvermeld bij de DVZ, waar u louter zei dat uw neven, die lid zouden zijn van de Taliban, u valselijk*

beschuldigen van spionage voor de autoriteiten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat men u bij DVZ dergelijke zaken niet gevraagd heeft (CGVS, p.8), wat niet ernstig is. Verder beweerde u voor de DVZ dat uw problemen met de Taliban twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn begonnen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl u nu zegt dat dit een maand voor uw vertrek was (CGVS, p.9, 10). Dergelijke uiteenlopende verklaringen bevestigen dat aan uw verklaringen niet het minste geloof kan worden gehecht."

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt op zich niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Surobi in de provincie Kabul, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemeen verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan en algemene rapporten desbetreffend is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS